

Сліпий музикант
Володимир Короленко
Від автора

До шостого видання *1

Почуваю, що перегляд та доповнення у повісті, яка витримала вже кілька видань, несподівані і потребують деякого пояснення. Основний психологічний мотив етюда — це інстинктивний, органічний потяг до світла. Звідси душевна криза мого героя і її розв'язання. І в словесних, і в друкованих критичних увагах мені доводилось натрапляти на заперечення, видимо, дуже ґрунтовне: на думку тих, хто заперечує, цього мотиву нема у сліпонароджених, які ніколи не бачили світла і тому не повинні почувати, що позбавлені того, чого зовсім не знають. Ця думка не здається мені правильною: ми ніколи не літали, як птахи, проте всі знають, як довго відчуття польоту супроводить дитячі й юнацькі сни. Мушу однак признатися, що цей мотив увійшов до моєї роботи, як апріорний, підказаний лише уявою. Аж через кілька вже років після того, як мій етюд почав виходити окремими виданнями, щаслива нагода дала мені під час однієї з моїх екскурсій можливість безпосереднього спостереження. Постаті двох дзвонарів (сліпий та сліпонароджений), що їх читач знайде в розд. VI, відмінність їх настроїв, сцена з дітьми, Єгорові слова про сни — все це я занотував у своїй записній книжці просто з натури, на вищій дзвіниці Саровського монастиря Тамбовської єпархії, де обидва сліпі дзвонарі, може, й тепер ще водять одвідувачів на дзвіницю. Відтоді цей епізод — на мою думку, вирішальний у зазначеному питанні — лежав на моїй совісті при кожному новому виданні мого етюда, і тільки те, що трудно братися знову до старої теми, заважало мені ввести його раніше. Тепер він становить найістотнішу частину додатків, що увійшли в це видання. Інше все виникло попутно, бо, — раз порушивши колишню тему, — я вже не міг обмежитися механічною вставкою, і робота уяви, що потрапила в давнішу колію, природно відбилася і на суміжних частинах повісті.

25 лютого 1898 р.

Розділ перший

I

Дитина народилася в багатій сім'ї Південно-західного краю, глухої півночі. Молода мати лежала в глибокому забутті, та коли в кімнаті пролунав перший крик новонародженого, тихий і жалібний, вона заметалася з заплученими очима у своїй постелі. Її губи шепотіли щось, і на блідому обличчі з лагідними, майже дитячими ще рисами з'явилася гримаса нетерпеливого страждання, як у печеної дитини, що відчуває незвичне горе. Бабка нахилилася вухом до її щось тихо шепочучих губ.

— Чого... чого це він? — питала хвора ледве чутно.

Бабка не зрозуміла, про що питають. Дитина знову закричала. По обличчю хворої пробіг відбиток гострого страждання, і з заплучених очей сковзнула велика сльоза.

— Чого, чого? — як і перше, тихо шепотіли її губи.

Цим разом бабка зрозуміла запитання і спокійно відказала:

— Ви питаєте, чого дитина плаче? Це завжди так буває, заспокойтеся.

Але мати не могла заспокоїтись. Вона здригалася щоразу, коли чула новий крик дитини, і все повторювала з гнівним нетерпінням:

— Чого... так... так жакливо?

Бабка не вчувала у крикові дитини нічого особливого і, бачачи, що мати говорить мов у неясному забутті та, мабуть, просто марить, облишила її і стала порати дитину.

Юна мати замовкла, і тільки часом якимось важке страждання, що не могло прорватися назовні рухами чи словами, витискувало з її очей крупні сльози. Вони просочувались крізь густі віії і тихо котилися по блідих, як мармур, щоках.

Може, серце матері почуло, що разом з новонародженою дитиною прийшло на світ темне, незбутнє горе, яке нависло над колискою, щоб іти в парі з новим життям до самої могили.

А може, це було й справжнє марення. Та чи так, чи сяк, але дитина народилася сліпою.

II

Спочатку ніхто цього не помітив. Хлопчик дивився тим тьмяним і невиразним поглядом, яким дивляться до певного віку усі новонароджені діти. Дні збігали за днями, життя нової людини лічили вже на тижні. Її очі проясніли, з них зійшла мутна поволока, зіниця визначилась. Але дитина не повертала голови за ясным променем, який линув у кімнату разом з веселим щебетанням птахів та з шепотом зелених буків, що погойдувались біля самих вікон у густому сільському саду. Мати, яка встигла одужати, перша занепокоєно спостерегла чудний вираз дитячого обличчя, що завжди було нерухоме і якимось не по-дитячому серйозне.

Молода жінка дивилася на людей, як сполохана горлиця, і питала:

— Скажіть же мені, чого він такий?

— Який? — байдуже перепитували сторонні. — Він нічим не різниться від інших дітей такого віку.

— Подивіться, як чудно шукає він щось руками...

— Дитина не може ще координувати рухів рук з зоровими враженнями, — відповів лікар.

— Чого ж він дивиться все в одному напрямі?... Він... він сліпий? — вирвався раптом з грудей матері страшний здогад, і ніхто не міг її заспокоїти.

Лікар узяв дитину на руки, швидко повернув до світла і зазирнув в очі.

Він трохи збентежився і, сказавши кілька незначних фраз, поїхав, обіцяючи вернутися днів за два.

Мати плакала й билась, мов підстрелений птах, пригортаючи дитину до своїх грудей, тимчасом як очі хлопчика дивилися все тим самим нерухомим і суворим поглядом.

Лікар, справді, вернувся днів через два, захопивши з собою офтальмоскоп.

Він засвітив свічку, наближав і віддаляв її від дитячого ока, заглядав у нього і, нарешті, сказав із зніжковілим виглядом:

— На жаль, пані, ви не помилилися... Хлопчик, справді, сліпий, і до того безнадійно...

Мати вислухала цю звістку з спокійним смутком.

— Я знала давно, — сказала вона тихо.

III

Сім'я, в якій народився сліпий хлопчик, була невелика. Крім названих уже осіб, вона складалася ще з батька та "дяді Максима", як звали його всі без винятку домашні і навіть сторонні. Батько був такий, як тисячі інших сільських поміщиків Південно-західного краю: він був добродушний, мабуть, навіть, добрий, пильно наглядав за робітниками і дуже любив будувати й перебудовувати млини. Ця праця забирала майже весь його час, і тому голос його лунав у домі лише в певні, визначені години дня, що збігалися з обідом, сніданком та іншими такими подіями. В цих випадках він завжди казав незмінну фразу: "Чи здорова ти, моя голубко?" — після чого сідав до столу і вже майже нічого не говорив, хіба коли-не-коли сповіщав щось про дубові вали та шестерні. Зрозуміло, що його мирне й нехитре існування мало відбивалося на душевному складі його сина. Зате дядя Максим був зовсім інша людина. Років за десять перед описуваними подіями дядя Максим був відомий як найнебезпечніший забіяка не тільки в околицях його маєтку, а навіть у Києві "на Контрактах"². Усі дивувалися, як це в такій поважній з усякого погляду сім'ї, якою була сім'я пані Попельської, народженої Яценко, міг удатися такий жакливий братік. Ніхто не знав, як слід з ним поводитися і чим йому догодити. На ласкаві речі панів він відповідав нечемностями, а селянам дарував свавільство й грубощі, на які найлагідніший із "шляхтичів" неодмінно відповідав би ляпасами. Врешті, на велику радість усіх добромисних людей, дядя Максим за щось дуже розгнівався на австрійців і виїхав до Італії: там він приєднався до такого ж забіяки й еретика — Гарібальді, що, як з жахом переказували пані поміщики, побратався з чортом і за ніщо має самого папу. Звичайно, таким способом Максим навіки занапастив свою бентежну схизматичну душу, зате

"Контракти" проходили з меншими скандалами і багато благородних матусь перестало турбуватися за долю своїх синів.

Мабуть, австрійці й собі дуже розгнівалися на дядю Максима. Час від часу у Кур'єрку, здавен улюбленій газеті панів поміщиків, згадувалося в реляціях його ім'я серед одчайдушних гарібальдійських сподвижників, доки одного разу з того ж таки Кур'єрка пани не довідалися, що Максим упав разом з конем на полі бою. Розлючені австрійці, які давно вже, очевидно, гострили зуби на завзятого волинця (що ним, мало не одним, на думку його земляків, тримався ще Гарібальді), порубали його, як капусту.

— Погано скінчив Максим,— сказали собі пани і приписали це спеціальному заступництву св. Петра за свого намісника. Максима вважали померлим. Виявилось, проте, що австрійські шаблі не змогли вигнати з Максима його зятятої душі і вона лишилась, хоч і в дуже попсованому тілі. Гарібальдійські забіяки винесли свого гідного товариша з бійки, віддали його кудись до госпіталю, і от, через кілька років, Максим несподівано прибув у дім своєї сестри, де й залишився.

Тепер йому було вже не до дуелей. Праву ногу йому зовсім відрізали, і тому він ходив на милиці, а ліва рука була покалічена і придатна лише на те, щоб сьак-так спиратися на ціпок. Та й взагалі він став серйознішим, вгамувався, і тільки часом його гострий язик орудував так само влучно, як колись шабля. Він перестав їздити на "Контракти", рідко бував серед товариства і здебільшого проводив час у своїй бібліотеці, читаючи якісь книжки, про які ніхто нічого не знав, крім припущення, що книжки зовсім безбожні. Він і писав щось, та як його роботи ніколи не друкувалися в Кур'єрку, то ніхто не надавав їм серйозної ваги.

У той час, коли в сільському будиночку появилася і стала рости нова істота, в коротко обстриженому волоссі дяді Максима вже пробивалася срібляста сивина. Плечі від постійного упирання милиць піднялися, тулуб набрав квадратної форми. Химерний вигляд, похмуро зсунуті брови, стукіт милиць та клуби тютюнового диму, якими він постійно повивав себе, не випускаючи з рота люльки, — усе це лякало сторонніх, і тільки близькі до інваліда люди знали, що в порубаному тілі б'ється гаряче й добре серце, а в великій квадратній голові, укритій щетиною густого волосся, працює невгамовна думка.

Та навіть і близькі люди не знали, над яким питанням працювала ця думка в той час. Вони бачили тільки, що дядя Максим, оповитий синім димом, просиджує часом цілі години без руху, з затуманеним поглядом і похмуро зсунутими густими бровами. Тимчасом, знівечений боєць думав про те, що життя — боротьба і що в ньому немає місця для інвалідів. На думку йому спадало, що він навіки вже вибув з лав і тепер даремно завантажує собою фурштат³; йому здавалося, що він рицар, вибитий з сідла життям і повалений у прах. Чи не легкодухо звиватися в поросі, мов розчавлений черв'як; чи не легкодухо хапатися за стремено переможця, вимолюючи в нього жалюгідні рештки власного існування?

Доки дядя Максим з холодною мужністю обмірковував цю пекучу думку, зважуючи й зіставляючи доводи за і проти, перед його очима почала мелькати нова істота, якій доля судила з'явитися на світ уже інвалідом. Спершу він не звертав уваги на сліпу дитину, але потім дивна подібність долі хлопчика до його власної зацікавила дядю Максима.

— Гм... так,— замислено сказав він одного разу, скоса позираючи на хлоп'я,— цей малий теж інвалід. Як скласти нас обох до купи, то, гляди, вийшла б одна сьака-така мізерія.

Відтоді його погляд став спинятися на дитині чимраз частіше.

IV

Дитина народилася сліпою. Хто винен у її нещасті? Ніхто! Тут не тільки не було й тіні чиеїсь "злої волі", але навіть сама причина нещастя крилася десь у глибині таємничих і складних процесів життя. А тимчасом за кожним поглядом на сліпого хлопчика серце матері стискалося від гострого болю. Звичайно, вона страждала при цьому, як мати, відбитком синові недуги і похмурим передчуттям тяжкого майбутнього, що ждало її дитину; та крім цих почуттів, у глибині серця молодої жінки щеміла також свідомість, що

причина нещастя лежала грізною можливістю у тих, хто дав йому життя... Цього було досить, щоб маленька істота з прекрасними, але незрячими очима стала центром сім'ї, несвідомим деспотом, до найменшої примхи якого пристосовувалось усе в домі.

Не знати, що вийшло б згодом із хлопчика, який через своє нещастя схильний був до безпредметної озлобленості і в якому все оточення намагалося розвинути егоїзм, коли б химерна доля та австрійські шаблі не приневомили дядю Максима осістися в селі, в родині сестри.

Присутність у домі сліпого хлопчика поволи й непомітно надала діяльній думці знівченого бійця іншого напрямку. Він так само просиджував цілі години, димлячи люлькою, але в очах, замість глибокого й тупого болю, видно було тепер вдумливий вираз зацікавленого спостерігача. І що більше приглядався дядя Максим, то частіше супились його густі брови, і він усе дужче пахкав своєю люлькою. Нарешті якось раз він зважився на втручання. — Цей малий, — сказав він, пускаючи кільце за кільцем, — буде ще куди нещасніший, ніж я. Краще б йому не родитися.

Молода жінка низько схилила голову, і сльоза впала на її роботу.

— Жорстко нагадувати мені про це, Макс, — сказала вона тихо, — нагадувати без цілі...

— Я кажу тільки правду, — відповів Максим. — У мене нема ноги й руки, та є очі. у малого нема очей, згодом не буде ні рук, ні ніг, ні волі...

— Чому ж?

— Зрозумій мене, Ганно, — сказав Максим лагідніше. — Я не став би дарма говорити тобі жорстокі речі. у хлопчика тонка нервова організація. у нього поки що є всі шанси розвинути інші свої здібності до такої міри, щоб хоч почасти надолужити його сліпоту. Але для того потрібне вправління, а вправління викликається лише кінцевою потребою. Дурне піклування, що усуває від нього необхідність зусиль, убиває в ньому всі шанси на повніше життя.

Мати була розумна і тому зуміла перемогти в собі безпосередній потяг, що примушував її кидатися стрімголов на кожен жалібний крик дитини. Через кілька місяців після цієї розмови хлопчик вільно й швидко лазив по кімнатах, насторожуючи слух назустріч всякому звуку, і, з якоюсь незвичною в інших дітях жвавістю, обмацував кожну річ, що потрапляла до рук.

У

Матір він незабаром навчився пізнавати з ходи, з шелесту плаття, з якихось іще, йому самому доступних, невловимих для інших ознак: хоч би скільки було в кімнаті людей, хоч би як вони пересувалися, він завжди безпомилково прямував у той бік, де вона сиділа. Коли вона несподівано брала його на руки, він все ж одразу пізнавав, що сидить у матері. А коли його брали інші, він швидко починав обмацувати своїми рученятами обличчя того, хто його взяв, і теж незабаром пізнавав няньку, дядю Максима, батька. Але коли він потрапляв до людини незнайомої, тоді рухи маленьких рук уповільнювались: хлопчик обережно й уважно проводив ними по незнайомому обличчю, і його риси виявляли напружену увагу; він неначе "вдивлявся" кінчиками своїх пальців.

З натури він був дуже жвава й рухлива дитина, та місяці збігали за місяцями, і сліпота дедалі більше накладала свій відбиток на темперамент хлопчика, що починав визначатися. Жвавість рухів потроху втрачалася; він став забиватися у захисні куточки і сидів там цілими годинами нишком, з застиглими рисами обличчя, немовби до чогось прислухаючись. Коли в кімнаті бувало тихо і зміна різноманітних звуків не розвіювала його уваги, хлопчик, здавалося, думав про щось з непорозумілим і здивованим виразом на гарному й не по-дитячому серйозному обличчі.

Дядя Максим угадав: тонка й багата нервова організація хлопчика брала своє і сприйнятливостю до відчуттів дотику та слуху ніби намагалася надолужити певною мірою повноту своїх сприймань. Усіх дивувала надзвичайна тонкість його дотику. Часом здавалося навіть, що він не позбавлений відчуття барв; коли йому до рук потрапляли яскравого кольору клапти, він довше зупиняв на них свої тонкі пальці, і по обличчю його

проходив вираз дивної уваги. Однак з часом почало виявлятися дедалі більше, що розвиток сприйнятливості відбувається головним чином у бік слуху.

Незабаром він досконало вивчив кімнати з їх звуків: розрізняв ходу домашніх, рипіння стільця під інвалідом-дядьком, сухе розмірене шоркання нитки в руках матері, рівне цокання настінного годинника. Іноді, лазячи вздовж стіни, він чуйно прислухався до легкого, нечутного для інших шарудіння і, піднявши руку, тягся нею за мухою, що бігала по шпалерах. Коли злякана комаха здіймалася з місця і летіла геть, на обличчі сліпого з'являвся вираз болісного нерозуміння. Він не міг збагнути таємничого зникнення мухи. Але пізніше і в таких випадках обличчя його зберігало вираз осмисленої уваги; він повертав голову у той бік, куди відлітала муха, – витончений слух вловлював у повітрі тонке бриніння її крил. Світ, що виблискував, рухався і звучав довкола, проникав у маленьку голівку сліпого переважно у формі звуків, і в ці форми виливалися його уявлення. На обличчі застигала особлива увага до звуків: нижня щелепа злегка відтягалася вперед на тонкій і видовженій шиї. Брови набирали особливої рухливості, а гарні, але нерухомі очі надавали обличчю сліпого якогось суворого і разом зворушливого відпечатку.

VI

Третя зима його життя наближалася до кінця. Надворі вже танув сніг, дзвеніли весняні потоки, і, разом з тим, здоров'я хлопчика, що зимою все слабував і тому всю її перебув у кімнатах, не виходячи на повітря, стало поправлятися.

Повиймали другі рами, і весна вдерлася до кімнати з подвоєною силою. у залиті світлом вікна дивилось, сміючись, весняне сонце, гойдалося голе ще віття буків, вдалині чорніли ниви, на яких подекуди лежали білі плями танучих снігів, а подекуди пробивалась ледве помітною зеленню молода трава. Усім дихалось вільніше й краще, на всіх весна позначалася припливом оновленої й бадьорої життєвої сили.

Для сліпого хлопчика вона вривалася до кімнати лише своїм квапливим гомоном. Він чув, як біжать потоки весняної води, наче навздогін один за одним, стрибаючи по камінню, прорізуючись у глиб розм'яклої землі; віття буків шепотілося за вікнами, стикаючись і дзенькаючи легкими ударами в шибки. А кваплива весняна капотінь від навислих на покрівлі бурульок, прихоплених ранковим морозом і тепер розігрітих сонцем, стукотіла тисячею лунких ударів. Ці звуки падали в кімнату, наче яскраві й дзвінкі камінці, що прудко вибивали переливчастий дроб. Часом крізь цей дзвін і гомін окрики журавлів плавно проносилися з далекої високості і поволі замовкали, ніби тихо танучи в повітрі.

На хлопчиковому обличчі це оживлення природи відбивалося болісним нерозумінням. Він з зусиллям зсував свої брови, витягав шию, прислухався і потім, ніби стурбований незрозумілою шамотнею звуків, раптом простягав руки, розшукуючи матір, і кидався до неї, міцно пригортаючись до її грудей.

– Що це з ним? – питала мати себе й інших.

Дядя Максим уважно вдивлявся в хлопчикове обличчя і не міг пояснити його незрозумілої тривоги.

– Він... не може збагнути, – догадувалася мати, вловлюючи на синовім обличчі вираз болісного нерозуміння й запитання.

Справді, дитина була стривожена й неспокійна: вона то вловлювала нові звуки, то дивувалася з того, що попередні, до яких вона вже почала звикати, раптом стихали і десь губились.

VII

Хаос весняного безладу ушух. Під гарячим промінням сонця робота природи чимраз більше входила в свою колію, життя немов напружувалося, поступальний перебіг його ставав стрімкішим, наче біг поїзда на разгоні. По луках зазеленіла молода травиця, у повітрі плив дух березових бруньок. Хлопчика вирішили вивести в поле, на берег близької річки.

Мати вела його за руку. Поруч на своїх милицях ішов дядя Максим, і всі вони прямували до берегового пагорбка, що його досить уже висушили сонце

й вітер. Він зеленів густою муравою, і з нього розгортався вид на далекий обшир.

Яскравий день ударив по очах матері й Максима. Сонячне проміння зігрівало їх обличчя, весняний вітер, немов змахуючи невидимими крильми, зганяв це тепло, замінюючи його свіжим холодком. у повітрі носилося щось п'януче до знемоги, до млості.

Мати почула, що в її руці міцно стислась маленька ручка дитини, але п'янкий подих весни зробив її менш чутливою до цього вияву дитячої тривоги. Вона зітхала на повні груди і йшла вперед, не обертаючись; якби вона зробила це, то побачила б чудний вираз на обличчі хлопчика. Він повертав відкриті очі до сонця з німим подивом. Губи його розтулились; він вдихав у себе повітря швидкими ковтками, наче риба, яку вийняли з води; вираз болісного захвату пробивався часом на безпорадно-розгубленому личку, пробігав по ньому якимись нервовими ударами, на мить освітлюючи його, і зараз же змінювався знову виразом подиву, що доходив до ляку й непорозумілого запитання. Самі лише очі дивилися все тим же рівним і нерухомим, незрячим поглядом.

Дійшовши до пагорбка, вони посідали на ньому всі троє. Коли мати підняла хлопчика з землі, щоб посадити його зручніше, він знову судорожно схопився за її плаття; здавалося, він боявся, що впаде кудись, ніби не відчуваючи під собою землі. Та мати й цим разом не помітила тривожного руху, бо її очі й увага були прикуті до чудової весняної картини. Був полудень. Сонце тихо котилося по синьому небу. З пагорба, на якому вони сиділи, видно було річку, що широко розлилася вниз. Вона пронесла вже свої крижини, і тільки часом на її поверхні плвли й танули подекуди останні з них, вирізняючись білими плямками.

На заплавах луках стояла вода широкими лиманами; білі хмаринки, віддзеркалюючись у них разом з перекинутим блакитним небозводом, тихо плвли в глибині і зникали, немовби й вони танули, як ті крижини. Інколи пробігали од вітру легкі брижі, вилискуючи проти сонця. Далі за річкою чорніли розіпрілі ниви і парували, застилаючи мерехтливим, хитким серпанком далекі хатини, криті солом'яно, та неясно мріючи синю крайку лісу. Земля ніби зітхала, і щось підносилося з неї до неба, як клуби жертвового фіміаму.

Природа розкинулася кругом, наче великий храм, приготівлений до свята. Але для сліпого це була лише безмежна п'ятьма, що незвично хвилювала навкруги, ворушилась, рокотала й дзвеніла, протягуючись до нього, доторкуючись до його душі звідусюди незвіданими ще, незвичними враженнями, від напливу яких болісно колотилося дитяче серце.

З перших же кроків, коли проміння теплого дня ударило йому в обличчя, зігріло ніжну шкіру, він інстинктивно повертав до сонця свої незрячі очі, немовби відчуваючи, до якого центру тяжить усе навкруги. Для нього не було ні цієї прозорої далини, ні блакитного небозводу, ні широко розсунутого обр'ю. Він відчував лише, як щось матеріальне, пестливе й тепле торкається його обличчя ніжним, зігріваючим дотиком. Потім хтось холоднуватий і легкий, хоч і не такий легкий, як тепло сонячного проміння, знімає з його обличчя ці пестощі і пробігає по ньому відчуттям свіжого холодка. у кімнатах хлопчик звик пересуватися вільно, відчуваючи довкола себе порожнечу. А тут його охопили якісь дивно змінні хвилі, то ніжно пестливі, то лоскітні й п'янки. Теплі дотики сонця хутко обмахувалися кимсь, і струм'яні вітру, дзвенячи у вуха, огортаючи обличчя, скроні, голову до самої потилиці, линули довкола, ніби намагаючись підхопити хлопчика, потягти його кудись у простор'я, якої він не міг бачити, заносючи геть свідомість, навіваючи забутливу млість. І тоді рука хлопчика міцніше стискала материну руку, а його серце завмирало і, здавалося, от-от зовсім перестане битися.

Коли його посадили, він мовби трохи заспокоївся. Хоч всю його істоту переповнило дивне відчуття, він все ж почав був тепер розрізняти окремі звуки. Темні ласкаві хвилі, як і раніше, линули нестримно, і йому здавалось, що вони проходять усередину його тіла, бо удари його збурханої крові підіймалися й спадали разом з ударами цих хвиль. Та тепер вони

приносили з собою то лунку трель жайворонка, то тихий шелест зазеленілої берізки, то ледве чутні сплески річки. Ластівка свистіла легким крилом, описуючи неподалік химерні кола, бриніла мошка, і над усім цим деколи лунав протяжний і смутний окрик плугатаря на рівнині, що поганяв воли по зорюваній смужці.

Але хлопчик не міг схопити цих звуків у їх цілості, не міг з'єднати їх, розташувати в перспективу. Вони ніби падали, проникаючи в темну голівку, один по одному, то тихі, неясні, то гучні, яскраві, оглушливі. Часом вони товпились разом, неприємно мішаючись у незрозумілу дистармонію. А вітер з поля все свистів у вуха, і хлопчикові здавалось, що хвилі біжать прудкіше і рокіт їх застилає всі інші звуки, які линуть тепер звідкілясь із іншого світу, наче спогад про вчорашній день. І в міру того, як звуки меркли, в груди хлопчикові вливалось відчуття якоїсь лоскитної млості. Обличчя злегка сіпалося від переливів, що ритмічно пробігали по ньому; очі то заплющувались, то розплющувались знову, брови тривожно рухалися, і в усіх рисах пробивалось запитання, важке зусилля думки і уяви. Незміцніла ще й переповнена новими відчуттями свідомість починала знемагати: вона ще боролася з враженнями, що наринували з усіх боків, силкуючись устояти серед них, злити їх в єдине ціле і таким способом оволодіти ними, подолати їх. Та завдання було над силу темному мозкові дитини, якому бракувало для цієї роботи зорових уявлень.

І звуки летіли й падали один по одному, все ще надто строкаті, надто дзвінкі... Хвилі, що охопили хлопчика, здіймалися все напруженіше, налітаючи з навколишнього мороку, що дзвенів і рокотав, і зникаючи в той же морок, замінюючись новими хвилями, новими звуками... швидше, вище, болючіше підіймали вони його, заколисували, присипляли... Ще раз пролетіла над цим меркнучим хаосом довга й смутна нота людського окрику, і потім усе враз замовкло.

Хлопчик тихо застогнав і відкинувся назад на траву. Мати швидко повернулася до нього і теж скрикнула: він лежав на траві, блідий, непритомний.

VIII

Дядю Максима дуже стурбував цей випадок. Від якогось часу він став виписувати книжки з фізіології, психології та педагогіки і з звичайною своєю енергією заходився вивчати все, що дає наука про таємниче зростання й розвиток дитячої душі.

Ця робота захоплювала його дедалі більше, і тому похмурі думки про непридатність до життєвої боротьби, про "черв'яка, що плазує в поросі", та про "фурштат" давно вже непомітно вивітрилися з квадратної голови ветерана. На їх місці запанувала в цій голові вдумлива увага, часом навіть рожеві мрії зігрівали старіюче серце. Дядя Максим все більше переконувався, що природа, яка позбавила хлопчика зору, не скривдила його в усьому іншому; це була істота, яка реагувала на доступні їй зовнішні враження з надзвичайною повнотою й силою. І дяді Максимові здавалось, що він покликаний до того, щоб розвинути притаманні хлопчикові нахили, щоб зусиллям своєї думки та свого впливу врівноважити несправедливість сліпої долі, щоб замість себе поставити в лави бійців за справу життя нового рекрута, на якого без його впливу ніхто не міг би розраховувати.

"Хто знає, — думав старий гарібальдієць, — адже боротися можна не тільки списом та шаблею. Може, несправедливо скривджений долею здійме згодом доступну йому зброю в оборону інших, знедолених життям, і тоді я не марно проживу на світі, знівечений старий солдат..."

Навіть вільні мислителі сорокових та п'ятдесятих років не були позбавлені забобонного уявлення про "таємничі приречення" природи. Не диво, отже, що в міру розвитку дитини, яка виявляла неабиякі здібності, дядя Максим остаточно зміцнів у думці, що сама сліпота є лише один із виявів цих "таємничих приречень". "Знедолений за скривджених" — ось девіз, що його заздалегідь виставив він на бойовому прапорі свого вихованця.

IX

Після першої весняної прогулянки хлопчик кілька днів пролежав, марячи. Він то лежав нерухомо й мовчки у своїй постелі, то бурмотів щось і до

чогось прислухався. І весь цей час з його обличчя не збігав характерний вираз нерозуміння.

— Далебі, він дивиться так, мовби намагається збагнути щось і не може,— говорила молода мати.

Максим замислювався і кивав головою. Він зрозумів, що дивна тривога хлопчика та раптова непритомність пояснювались багатством вражень, з якими не здолала впоратися свідомість, і вирішив допускати ці враження до одужуючого хлопчика поступово, так би мовити, розчленованими на складові частини. В кімнаті, де лежав хворий, вікна були щільно позачинювані. Потім, в міру одужування, їх відчиняли на час, далі його водили по кімнатах, виводили на ганок, у двір, в сад. І щоразу, як на обличчі сліпого з'являвся тривожний вираз, мати пояснювала йому звуки, що вражали його.

— Сопілку пастуха чути за лісом,— казала вона.— А це крізь щебетання горобиної зграї чути голос вільшанки. Чорногуз клекоче на своєму колесі⁴. Він прилетів цими днями з далеких країв і будує гніздо на старому місці. І хлопчик повертав до неї своє обличчя, що світилося вдячністю, брав її руку і кивав головою, все прислухаючись з вдумливою й осмисленою увагою.

X

Він починав розпитувати про все, що привертало його увагу, і мати або, ще частіше, дядя Максим розповідали йому про різні речі та істоти, які видавали ті чи інші звуки. Оповідання матері, більш живі й яскраві, справляли на хлопчика більше враження, але часом враження це бувало занадто болісне. Молода жінка, страждаючи сама, з розчуленим обличчям, з очима, що дивилися з безпорадною скаргою й болем, силкувалася дати своїй дитині поняття про форми й кольори. Хлопчик напружував увагу, зсував брови, на лобі його лягали навіть легкі зморшки. Видимо, дитяча голівка працювала над непосильним завданням, тяжка уява билася, прагнучи утворити з побічних даних нове уявлення, але з цього нічого не виходило. Дядя Максим завжди невдоволено хмурився в таких випадках і, коли на материні очі набігали сльози, а обличчя дитини блідло від зосереджених зусиль, тоді Максим втручався в розмову, відстороняв сестру і починав свої оповідання, в яких, по змозі, користувався тільки просторовими та звуковими уявленнями. Обличчя сліпого ставало спокійнішим.

— Ну, а який він? великий? — питав він про чорногуза, що вибивав на своєму стовпі лінивий барабанний дроб.

І при цьому хлопчик розсував руки. Він робив це звичайно при таких запитаннях, а дядя Максим показував йому, коли слід було спинитися. Тепер він зовсім розсунув свої маленькі рученьята, але дядя Максим сказав:

— Ні, він ще куди більший. Якби привести його в кімнату та поставити долі, то голова його була б вища, ніж спинка стільця.

— Великий...— задумано мовив хлопчик.— А вільшанка — ось! — і він ледве-ледве розвів складені до купи долоні.

— Еге, вільшанка така... Зате великі птахи ніколи не співають так добре, як маленькі. Вільшанка старається, щоб усім було приємно її слухати. А чорногуз — поважний птах, стоїть собі на одній нозі у гнізді, озирається кругом, наче сердитий хазяїн на робітників, і голосно бурчить, не турбуючись тим, що голос у нього хрипкий і що його можуть чути сторонні. Хлопчик сміявся, слухаючи ці описи, і забував на час про свої важкі спроби зрозуміти оповідання матері. Та все ж ці оповідання вабили його дужче, і він більше звертався з розпитами до неї, а не до дяді Максима.

Розділ другий

I

Темна голова дитини збагачувалася новими уявленнями; з допомогою дуже витонченого слуху він все далі заглиблювався в навколишню природу. Над ним і круг нього, як і раніше, стояв глибокий, непроглядний морок; морок цей навис над його мозком важкою хмарою, і, хоч він заліг над ним від дня народження, хоч, видимо, хлопчик мусив звикнутися із своїм нещастям, однак дитяча природа з якогось інстинкту безперестанку силкувалася скинути темну запону. Ці несвідомі пориви до незнаного світла, що ні на

хвилину не кидали дитини, все глибше відбивалися на її обличчі виразом неясного болючого зусилля.

Проте бували й для хлопчика хвилини ясного вдовolenня, яскравого дитячого захоплення, і це траплялося тоді, коли доступні для нього зовнішні враження давали йому нове сильне відчуття, знайомили з новими явищами невидимого світу."

Велика й могутня природа не лишалася для сліпого зовсім закритою. Так, одного разу, коли його вивели на високу скелю над річкою, він з особливим виразом прислухався до тихих оплесків річки далеко під ногами і з завмиранням серця хапався за материне плаття, слухаючи, як котилися вниз, зриваючись з-під ноги його, камінці. Відтоді він уявляв собі глибину, як тихий гомін води при підніжжі скелі або як зляканий шурхіт камінців, що падали вниз.

Далина звучала в його вухах неясно завмираючою піснею; коли ж по небу гучно перекочувався весняний грім, заповнюючи собою простір і з сердитим гуркотом гублячись за хмарами, сліпий хлопчик прислухався до цього гуркоту з побожним ляком, і серце його розширялося, а в голові виникало величаве уявлення про обшир піднебесних висот.

Отже, звуки були для нього головним безпосереднім виявом зовнішнього світу; інші враження тільки доповнювали враження слуху, в які виливалися його уявлення, як у форми.

Іноді, в гарячий полудень, коли довкола все замовкало, коли стихав людський рух і в природі западала та особлива тиша, під якою відчувається лише невпинний, безшумний біг життєвої сили, на обличчі сліпого хлопчика з'являвся характерний вираз. Здавалося, під впливом зовнішньої тиші з глибини його душі підіймалися якісь йому самому доступні звуки, до яких він мовби дослухався з напруженою увагою. Можна було подумати, дивлячись на нього в такі хвилини, що неясна мисль, зароджуючись, починає звучати в його серці, як невиразна мелодія пісні.

II

Йому йшов уже п'ятий рік. Він був тонкий і кволий, але ходив і навіть бігав вільно по всьому дому. Хто дивився на нього, як він впевнено виступав у кімнатах, повертаючи саме там, де треба, і вільно розшукуючи потрібні йому речі, той міг би подумати, коли це був хтось незнайомий, що перед ним не сліпа, а тільки дивно зосереджена дитина з задуманими очима, які дивилися в невиразну далину. Та вже по двору він ходив з більшими труднощами, постукуючи поперед себе палицею. А як у руках у нього не було палиці, то він волів лазити по землі, хутко обслідуючи руками речі, що траплялися на дорозі.

III

Був тихий літній вечір. Дядя Максим сидів у саду. Батько, як звичайно, заклопотався десь на далекому полі. у дворі й довкола було тихо; селище засипало, в челядні теж стих гомін робітників і слуг. Хлопчика вже з півгодини як поклали в постіль.

Він лежав, напівдрімаючи. Від якогось часу у нього з цією тихою годиною став пов'язуватися дивний спогад. Він, звичайно, не бачив, як темніло синє небо, як чорне верховіття дерев хиталося, вимальовуючись на зоряній блакиті, як хмурились кошлаті стріхи будівель, що обступали двір, як синя мла розливалась по землі разом з тонким золотом місячного й зоряного світла. Та ось уже кілька днів він засипав під якимсь особливим, чарівним враженням, якого не міг собі другого дня пояснити.

Коли дрімота все густіше повивала його свідомість, коли неясний шелест буків зовсім стихав і він переставав уже розрізняти і далеке гавкання сільських собак, і тьохкання солов'я за річкою, і меланхолійне дзвякання бубонців, підв'язаних лошаті, що паслося на луках,—коли всі окремі звуки стушовувалися й губилися, йому починало здаватися, що всі вони, злившись в одну стройну гармонію, тихо влітають у вікно і довго кружляють над його постіллю, навіваючи невиразні, але на диво приємні мрії. Ранком він прокидався розніжений і жваво питав у матері:

— Що це було... вчора? Що воно таке?..

Мати не знала, в чому річ, і думала, що дитину хвилюють сні. Вона сама укладала хлопчика в постіль, старанно хрестила і йшла тоді вже, коли він починав дрімати, не помічаючи при цьому нічого особливого. Але другого дня він знову говорив їй про щось таке, що приємно тривожило його звечора.

— Так гарно, мамо, так гарно! Що ж воно таке?

Цього вечора вона вирішила залишитися біля постелі дитини довше, щоб з'ясувати собі дивовижну загадку. Вона сиділа на стільці, поруч його ліжка, машинально перебираючи петлі в'язання і прислухаючись, до того, як рівно дише її Петрусь. Здавалося, він зовсім уже заснув, але раптом у півночі почувся його тихий голос:

— Мамо, ти тут?

— Тут, тут, мій хлопчику...

— Іди собі, будь ласка, воно боїться тебе і досі його нема. Я вже зовсім був заснув, а цього все нема...

Зачудована мати з якимсь дивним почуттям слухала цей напівсонний, жалібний шепіт... Дитина говорила про свої сонні мрії з такою певністю, ніби воно щось реальне. Все ж мати встала, нахилилась до хлопчика, щоб поцілувати його, і тихо вийшла, вирішивши непомітно підійти до відчиненого вікна з боку саду.

Не встигла вона зробити свого обходу, як загадка з'ясувалась. Вона раптом почула тихі, переливчасті тони сопілки, що линули із стайні, змішуючись з шарудінням південного вечора. Вона враз зрозуміла, що саме ці нехитрі переливи простої мелодії, збігаючись з фантастичною годиною дрімоти, так приємно настроювали хлопчикові спогади.

Вона сама зупинилась, постояла з хвилину, прислухаючись до задушевних мотивів малоруської пісні, і, зовсім заспокоєна, пішла в темну алею саду до дяді Максима.

"Гарно грає Йохим,— подумала вона.— Дивно, скільки тонкого почуття в цьому грубуватому на вигляд "хлопові".

IV

А Йохим справді грав гарно. Йому за іграшку була навіть і хитра скрипка, і був час, коли в корчмі, неділями, ніхто краще не міг заграти "козака" або веселого польського "краков'яка". Коли бувало він, умостившись на лавці в кутку, міцно притиснувши скрипку голеним підборіддям і хвацько заломивши високу смушеву шапку на потилицю, ударяв кривим смичком по пругких струнах, тоді рідко хто в корчмі міг усидіти на місці. Навіть старий одноокий єврей, що акомпанував Йохимові на контрабасі, запалювався до краю. Його незграбний "струмент", здавалось, надривається від зусиль, щоб поспіти своїми важкими басовими нотами за легкими, співучими й скакаючими тонами Йохимової скрипки, а сам старий Янкель, високо посмикуючи плечима, вертів лисою головою в ярмулці і весь підстрибував у такт пустотливій і жвавій мелодії. Що ж казати про хрещений народ, у якого ноги з давніх-давен так побудовані, що при перших звуках веселого танечного мотиву самі починають підгинатися й притупувати.

Та з того часу як Йохимові полюбилася Марія, дворова дівка сусіднього пана, він щось не залюбив веселої скрипки. Правда, що скрипка не допомогла йому скорити серце гострухи, і Марія віддала перевагу безвусій німецькій фізіономії панського камердинера перед вусатою пикою хохла-музиканта.

Відтоді його скрипки не чували більше в корчмі й на вечорницях. Він повісив її на кілочку в стайні і не звертав уваги на те, що від вогкості та його недбалства на улюбленому колись інструменті раз у раз лопали одна по одній струни. А вони лопали з таким голосним і жалібним передсмертним дзенькотом, що аж коні співчутливо іржали і здивовано повертали голови до озлобленого хазяїна.

На місце скрипки Йохим купив у прохожого карпатського горянина дерев'яну дудку. Він, мабуть, вважав, що її тихі, задушевні переливи більш відповідають його гіркій долі, краще виявляють сум його знехтуваного серця. Однак горська дудка не справдила його сподівань. Він перебрав їх з десяток, пробував на всякий спосіб, обрізав, мочив у воді й сушив на сонці, підвішував на тонкій мотузочці під стріхою, щоб її обдувало

вітром, але ніщо не допомагало: горська дудка не слухалась хохлацького серця. Вона свистіла там, де треба було співати, вискала тоді, коли він сподівався від неї томного тремтіння, і взагалі ніяк не піддавалась його настрою. Нарешті він розсердився на всіх бродячих горян, остаточно упевнившись, що жоден з них не здатен зробити гарну дудку, і тоді вирішив зробити її своїми руками. Кілька днів він блукав з насупленими бровами по полях і болотах, підходив до кожного кущика верболозу, перебирав його віти, зрізав деякі з них, та, очевидно, ніяк не знаходив того, що йому було потрібне. Його брови все були похмуро зсунуті, і він ішов далі, не кидаючи шукати. Нарешті він натрапив одне місце, над ліниво леліючою річкою. Вода ледве-ледве ворушила в цій заводі білі голівки латаття, вітер не долітав сюди з-за верболозу, що густо розрісся і тихо та задумано схилювався до темної, спокійної глибини, Йохим, розсунувши куші, підійшов до річки, постояв з хвилину і якось враз упевнився, що саме тут він знайде те, чого йому треба. Зморшки на лобі в нього розійшлися. Він вийняв з-за халяви прив'язаний на ремінці складаний ніжик і, озирнувшись уважним поглядом куші верболозу, що задумано шепотілись, рішуче підійшов до тонкої, прямої лозини, яка гойдалась над розмитою кручею. Він навіть клацнув по ній пальцем, подивився задоволено, як вона пружко захиталася в повітрі, прислухався до шепоту її листя і мотнув головою.

— Ото ж воно самісіньке, — пробурмотів Йохим з задоволенням і викинув у річку все зрізане раніше пруття.

Дудка вийшла на славу. Висушивши лозину, він випалив їй серце розжареною дровиною, пропалив шість круглих дірочок, прорізав навскоси сьому і щільно заткнув один край дерев'яною затичкою, лишивши в ній скісну вузьку щілину. Потім вона цілий тиждень висіла на мотузці, причому її гріло сонце і обвівало дзвінким вітром. Після цього він ретельно вистругав її ножом, почистив склом і міцно обтер клаптем грубого сукна. Вершок у неї був круглий, від середини йшли рівні, наче відполіровані грані, по яких він випалив зігнутими заліззячками різні хитрі візерунки. Попробувавши її кількома швидкими переливами гами, він схвилювано мотнув головою, крякнув і квапливо сховав у потайне містечко біля своєї постелі. Він не хотів робити першої музичної спроби серед денної метушні. Зате того ж вечора із стайні полились ніжні, задумливі, переливчасті й тремтливі трелі. Йохим був цілком задоволений із своєї дудки. Здавалося, вона була частиною його самого; звуки її лились ніби з власних його зігрітих і розніжених грудей, і кожен зворот його почуття, кожен відтінок його туги зараз же тремтів у чудесній дудці, тихо зривався з неї і звучно линув слідом за іншими серед чуйно настороженого вечора.

У

Тепер Йохим був закоханий у свою дудку і святкував з нею свій медовий місяць. Вдень він акуратно справляв обов'язки конюха, водив коні на водопій, запрягав їх, виїздив з панею або з Максимом.

Часом, коли він позирав у бік сусіднього села, де жила жорстока Марія, нудьга починала гризти його серце. Та коли наставав вечір, він забував про весь світ, і навіть образ чорнобривої дівчини повивався ніби туманом. Цей образ втрачав свою пекучу виразність, малювався перед ним у якомусь неясному тлі і лише настільки, щоб надавати задумливо-журного характеру наспівам чудесної дудки.

У такому музичному екстазі, весь виливаючись в тремтливих мелодіях, лежав Йохим у стайні і того вечора. Музикант устиг зовсім забути не тільки жорстоку красуню, але навіть упустив з пам'яті власне своє існування, як раптом він здригнувся і звівся на своїй постелі. В найпатетичнішому місці він відчув, як чиясь маленька рука хутко пробігла легкими пальцями по його обличчю, сковзнула по руках і далі почала якось квапливо обмацувати дудку. Разом з тим він почув біля себе чиєсь швидке, схвилюване, коротке дихання.

— Цур тобі, пек тобі! — вимовив він звичайне заклинання і тут же запитав: — Чортове чи боже? — бажаючи довідатись, чи не має він діла з нечистою силою.

Та зараз же промінь місяця, сковзнувши у відчинені ворота стайні, показав йому, що він помилився. Біля його ліжка стояв сліпий панич і жадібно тягся до нього своїми рученятами.

Через годину мати, схотівши глянути на сонного Петруся, не знайшла його в постелі. Вона злякалася спочатку, але скоро материнська кмітливість підказала їй, де треба шукати зниклого хлопчика. Йохим дуже зніяковів, коли, зупинившись, щоб зробити перепочинок, він несподівано побачив у дверях стайні "милостиву пані". Вона, видимо, вже кілька хвилин стояла на цьому місці, слухаючи його гру і дивлячись на свого хлопчика, що сидів на ліжку, загорнутий у Йохимів кожух, і все ще жадібно прислухався до увірваної пісні.

VI

Відтоді кожного вечора хлопчик приходив до Йохима у стайню. Йому й на думку не спадало просити Йохима заграти що-небудь удень. Здавалося, денна метушня й рух виключали в його уявленні можливість цих тихих мелодій. Та тільки на землю спускався вечір, Петрусь почував гарячкове нетерпіння. Вечірній чай і вечеря були для нього лише вказівкою, що жадана хвилина близька, і мати, що їй якимось інстинктивно не подобались ці музичні сеанси, все ж не могла заборонити своєму пестунчикові бігти до дударя і просиджувати у нього в стайні години зо дві перед сном. Ці години стали тепер для хлопчика найщасливішим часом, і мати з пекучою ревністю бачила, що вечірні враження володіють дитиною навіть і другого дня, що навіть на її пестоці хлопчик не відповідає так неподільно, як перше, що, сидячи в неї на руках та обнімаючи її, він з задуманим виглядом пригадує вчорашню Йохимову пісню.

Тоді вона згадала, що кілька років тому, навчаючись у київському пансіоні пані Радецької, вона, між іншими "приємними мистецтвами", вивчала також і музику. Правда, сама по собі ця згадка була не з особливо солодких, бо пов'язувалася з уявленням про вчительку, стару німецьку панну Клапс, дуже худу, дуже прозаїчну і, головне, дуже сердиту. Ця надзвичайно жовчна діва, яка дуже вправно "виламувала" пальці своїх учениць, щоб надати їм потрібної гнучкості, разом з тим із дивовижним успіхом убивала в своїх вихованках всякі ознаки чуття музичної поезії. Це полохливе чуття не могло зносити вже самої присутності панни Клапс, не кажучи про її педагогічні методи. Тому, вийшовши з пансіону, і навіть заміж, Ганна Михайлівна і не подумала про відновлення своїх музичних вправ. Але тепер, слухаючи хохла-дударя, вона почувала, що разом з ревностями до нього в її душі поволі прокидається відчуття живої мелодії, а образ німецької панни меркне. Внаслідок цього процесу виникла просьба пані Попельської до чоловіка виписати з міста піаніно.

— Як хочеш, моя голубко, — відповів зразковий чоловік. — Ти, здається, не дуже любила музику.

Того ж дня надіслано було до міста лист, та доки інструмент купили й привезли з міста в село, повинно було минути щонайменше два-три тижні. А тимчасом із стайні кожного вечора звучали мелодійні заклики, і хлопчик кидався туди, навіть не питаючи вже дозволу матері.

Специфічний дух стайні змішувався з ароматом сухої трави та гострим запахом сиром'ятного ременю. Коні тихо жували, шеркаючи висмикуваними з-за драбини віхтями сіна; коли дудар зупинявся перепочити, до стайні виразно долітав шепіт зелених буків із саду. Петрик сидів, як зачарований, і слухав.

Він ніколи не перебивав музиканта, і тільки коли той сам зупинявся та збігало дві-три хвилини в мовчанні, німе зачаровання змінювалося в хлопчику на якусь дивну жадібність. Він тягся по дудку, брав її тремтячими руками і прикладав до губ. А що при цьому в грудях у хлопчика перехоплювало дух, то перші звуки виходили в нього якісь тремтливі й тихі. Але потім він став потроху опановувати немудрий інструмент. Йохим розміщав його пальці по дірочках, і хоч маленька ручка ледве могла захопити ці дірочки, та все ж він незабаром звикся з звуками гами. При цьому кожна нота мала для нього мовби свою окрему фізіономію, свій індивідуальний характер; він знав уже, в якій дірочці живе кожен із цих тонів, звідки його треба

випустити, і часом, коли Йохим тихо перебирав пальцями який-небудь нескладний мотив, пальці хлопчика теж починали ворухитися. Він цілком ясно уявляв собі послідовні тони розміщеними по їх звичайних місцях.

VII

Нарешті, рівно через три тижні, з міста привезли піаніно. Петя стояв у дворі і уважно слухав, як робітники метушливо готувалися нести в кімнату привозну "музику". Вона була, очевидно, дуже важка, бо, коли почали її підіймати, віз тріщав, а люди кректали і глибоко дихали. Ось вони рушили розміреними, важкими кроками, і за кожним таким кроком над їхніми головами щось чудно гуло, гурчало й подзвонювало. Коли дивовижну музику ставили на підлогу у вітальні, вона знов озвалась глухим гудінням, немов погрожуючи комусь у великому гніві.

Все це нагонило на хлопчика почуття, близьке до переляку, і не привертало його до нового неживого, але разом сердитого гостя. Він пішов собі у сад і не чув, як установили інструмент на ніжках, як приїжджий з міста настроювач заводив його ключем, пробував клавіші та настроював дротяні струни. Але тоді, коли все скінчилося, мати звеліла покликати до кімнати Петю.

Тепер, озброївшись віденським інструментом найкращого майстра, Ганна Михайлівна загодя тріумфувала з перемоги над немудрою сільською дудкою. Вона була впевнена, що її Петя забуде тепер стайню й дударя і що всі свої радощі діставатиме від неї. Очима, що яскріли сміхом, глянула вона на хлопчика, коли він боязко увійшов разом з Максимом, і на Йохима, який просив дозволу послухати заморську музику і тепер стояв біля дверей, соромливо опустивши очі й звисивши чуприну. Коли дядя Максим і Петя посідали на кушетці, вона враз ударила по клавішах піаніно.

Вона грала п'єсу, яку в пансіоні пані Радецької і під керуванням панни Клапс вивчила досконало. Це було щось особливо гучне, але досить хитре, що вимагало неабиякої гнучкості пальців; на публічному іспиті Ганна Михайлівна здобула цією п'єсою численні похвали і собі, а надто своїй учительці. Ніхто не міг сказати цього напевно, але багато хто догадувався, що мовчазний пан Попельський зачарувався панною Яценко саме в ту коротку чверть години, коли вона виконувала трудну п'єсу. Тепер молода жінка грала її, свідомо розраховуючи на другу перемогу: вона бажала міцніше прихилити до себе маленьке серце свого сина, захопленого хохлацькою дудкою.

Однак цим разом її сподівання не справдилися: віденському інструментові, як виявилось, було над силу боротися з куском української верби.

Щоправда, у віденського піаніно були могутні засоби: дороге дерево, прекрасні струни, чудова робота віденського майстра, багатство широкого регістру. Зате і в української дудки знайшлися спільники, бо вона була у себе вдома, серед рідної української природи.

Перше, ніж Йохим зрізав її своїм ножем і випалив її серце розжареним залізом, вона гойдалася тут, над знайомою хлопчикові рідною річкою, її голубило українське сонце, яке гріло і його, і той же обвівав її український вітер, доки гостре око українця-дударя нагляділо її над розмитою кручею. І тепер важко було іноземному пришельцеві боротися з простою місцевою дудкою, бо вона з'явилась сліпому хлопчикові в тиху годину дрімоти, серед таємничого вечірнього шереху, під шелест засипаючих буків, у супроводі всієї рідної української природи.

Та й пані Попельській далеко було до Йохима. Щоправда, її тонкі пальці були й бистріші і гнучкіші; мелодія, яку вона грала, складніша й багатша, і чимало праці поклала панна Клапс, щоб навчити свою ученицю володіти трудним інструментом. Зате в Йохима було безпосереднє музичне почуття, він кохав і сумував, і з коханням своїм, і з тугою звертався до рідної природи. Його вчила нескладних мотивів ця природа, шум її лісу, тихий шепіт степової трави, задумлива, рідна, старовинна пісня, яку він чув іще над своєю дитячою колискою.

Так, трудно було віденському інструментові перемогти хохлацьку дудку. Не минуло й однієї хвилини, як дядя Максим раптом різко застукав об підлогу своєю милицею. Коли Ганна Михайлівна повернулась в той бік, вона побачила

на зблідлому обличчі Петрика той самий вираз, з яким пам'ятного для неї дня першої весняної прогулянки хлопчик лежав на траві.

Йохим співчутливо подивився на хлопчика, потім кинув зневажливий погляд на німецьку музику і вийшов, гупаючи по підлозі вітальні своїми незграбними чобітьми.

VIII

Багато сліз коштувала бідолашній матері ця невдача, — сліз і сорому. їй, "милостивій пані" Попельській, яка чула грім оплесків "добірної публіки", усвідомлювати себе так жорстоко переможеною, і ким же? — простим конюхом Йохимом з його дурною свистілкою! Коли вона згадувала повний зневаги погляд хохла після її невдалого концерту, краска гніву заливала її обличчя, і вона широко ненавиділа "огидного хлопа".

І однак кожного вечора, коли її хлопчик утікав до стайні, вона відчиняла вікно, спиралася на нього ліктями і жадібно прислухалась. Спершу слухала вона з почуттям гнівної зневаги, намагаючись лише вловити смішні сторони в цьому "дурному цвіріньканні", та помалу-малу — вона й сама не розуміла, як це могло трапитися, — дурне цвірінькання стало опановувати її увагу, і вона вже жадно ловила задумливо-журні мотиви.

Отямившись, вона спитала себе, в чому ж їх принадність, їх чаруюча таємниця, і поволі ці сині вечори, невиразні вечірні тіні та дивна гармонія пісні з природою розв'язали їй це питання.

"Так, — думала вона про себе, переможена й завойована в свою чергу, — тут є якесь зовсім особливе, справжнє чуття... чаруюча поезія, якої не вивчиш з нот".

І це була правда. Таємниця цієї поезії полягала в дивовижному зв'язку між давно вмерлим минулим і вічно живою, і вічно промовляючою до людського серця природою, свідком цього минулого. А він, грубий мужик у мазаних чоботях і з мозолястими руками, носив у собі цю гармонію, це живе чуття природи.

І вона усвідомлювала, що горда пані смиряється в ній перед конюхом-хлопом. Вона забувала його грубу одягу та запах дьогтю, і крізь тихі переливи пісні пригадувалось їй добродушне обличчя, з лагідним виразом сірих очей і сором'язливо-гумористичною посмішкою з-під довгих вусів. Іноді краска гніву знов приливала до обличчя й скронь молодій жінки: вона почувала, що в боротьбі за увагу її дитини вона стала з цим мужиком на одну арену, на рівній нозі, і він, "хлоп", переміг.

А дерева в саду шепотілись у неї над головою, ніч розгорялась вогнями в синьому небі й розливалась по землі синьою пільмою, і, разом з тим, в душу молодій жінки лився гарячий смуток від Йохимових пісень. Вона все більше смирялась і все більше вчилася досягати нехитру таємницю безпосередньої і чистої простої поезії.

IX

Так, у мужика Йохима справжнє, живе почуття! А в неї? Невже в неї нема й краплини цього почуття? Чого ж так гаряче в грудях, і так тривожно б'ється в неї серце, й сльози несамохіть підступають до очей? Хіба це не почуття, не пекуче почуття любові до її знедаланої, сліпої дитини, яка утікає від неї до Йохима і якій вона не вміє дати такої ж живої утіхи?

Їй пригадався вираз болю, викликаний її грою на обличчі хлопчика, і пекучі сльози лились у неї з очей, і часом вона ледве стримувала ридання, що підступали до горла і от-от готові були вирватися.

Сердешна мати! Сліпота її дитини стала й її вічною, невиліковною недугою. Вона виявилася і в хворобливо-перебільшеній ніжності, і в цьому почутті, що захопило її всю, пов'язало тисячею невидних струн її наболіле серце з кожним проявом дитячого страждання. З цієї причини те, що в іншій викликало б саму досаду, — це чудне суперництво з хохлом-дударем, — для неї стало джерелом найсильніших, перебільшено-пекучих страждань.

Так минав час, не приносячи їй полегшення, та зате й не без користі: вона почала усвідомлювати в собі припливи того самого живого відчуття мелодії й поезії, яке так зачарувало її в грі хохла. Тоді в ній ожила й надія.

Охоплена раптовими припливами самовпевненості, вона кілька разів

підходила до свого інструмента й відкривала кришку, наміряючись заглушити співучими ударами клавішів тиху дудку. Та кожного разу почуття нерішучості і соромливого страху удержувало її від цих спроб. Їй пригадувалось обличчя її страждаючого хлопчика і зневажливий погляд хохла, і щоки палали в пітьмі від сорому, а руки лише пробігали в повітрі над клавіатурою з боязкою жадністю...

Проте день-у-день якась внутрішня свідомість своєї сили все зростала в ній, і, вибираючи час, коли хлопчик грався надвечір у далекій алеї або йшов гуляти, вона сідала до піаніно. Перші спроби не дуже її задовольнили; руки не корилися її внутрішньому розумінню, звуки інструмента здавалися спочатку чужими настроєві, що оволодів нею. Але потроху цей настрій переливався в них повніше й легше; уроки хохла не минули марно, а палка любов матері та чуйне розуміння того, що саме захоплювало так сильно серце дитини, дали їй змогу так швидко засвоїти ці уроки. Тепер з-під рук виходили вже не тріскуні мудровані "п'єси", а тиха пісня, журна українська думка дзвеніла й плакала в темних кімнатах, розм'якшуючи материнське серце.

Нарешті вона набула досить сміливості, щоб стати до одвертої боротьби, і от, вечорами, між панським домом і Йохимовою стайнею почалося дивовижне змагання. Із затіненого сарая з навислою солом'яною стріхою тихо вилітали переливчасті трелі дудки, а назустріч їм з відчинених вікон садиби, що виблискувала крізь листя буків, відсвітом місячного сяйва, линули співучі, повні акорди фортепіано.

Спершу ні хлопчик, ні Йохим не хотіли звертати уваги на "хитру" музику садиби, проти якої вони почували упередження. Хлопчик навіть хмурих брови і нетерпляче підганяв Йохима, коли той зупинявся.

— Е! грай же, грай!

Та не минуло й трьох днів, як ці зупинки стали все частішати. Йохим раз по раз відкладав дудку і починав прислухатися з чимраз більшим зацікавленням, а під час цих пауз і хлопчик теж заслухувався і забував підганяти приятеля. Нарешті Йохим сказав з задуманим виглядом:

— Отож як гарно... Бач, яка воно штука...

І потім, з тим же таки задумано-неуважливим виглядом людини, що прислухається, він узяв хлопчика на руки і пішов з ним через сад до відчиненого вікна вітальні.

Він гадав, що "милостива пані" грає для власної своєї втіхи і не звертає на них уваги. Але Ганна Михайлівна чула в проміжках, як замовкла її суперниця-дудка, бачила свою перемогу, і її серце билось з радощів. Разом з тим її гнівне почуття до Йохима уляглося зовсім. Вона була щаслива і усвідомлювала, що завдячує цим щастям йому: він навчив її, як знову привернути до себе дитину, і якщо тепер її хлопчик дістане від неї цілі скарби нових вражень, то за це обоє вони мають дякувати йому, мужикові-дударю, їх спільному вчителю.

Х

Лід було зламано. Хлопчик другого дня з боязкою цікавістю увійшов до вітальні, де не бував, відколи в ній оселився дивний міський гість, що здався йому таким сердито-крикливим. Тепер учорашні пісні цього гостя підкупили слух хлопчика і змінили його ставлення до інструмента. З останніми слідами попередньої боязкості він підійшов до того місця, де стояло піаніно, зупинився на якійсь віддалі і прислухався. у вітальні нікого не було. Мати сиділа з роботою в другій кімнаті на дивані і, затаївши подих, дивилася на нього, милуючись кожним його рухом, кожною зміною виразу на нервовому обличчі дитини.

Простягнувши здаля руки, він торкнувся полірованої поверхні інструмента і зараз же боязко відсунувся. Повторивши разів зо два цю спробу, він підійшов ближче і став уважно досліджувати інструмент, нахиляючись до землі, щоб обмацати ніжки, обходячи кругом з вільних боків. Нарешті його рука потрапила на гладкі клавіші.

Тихий звук струни непевно затремтів у повітрі. Хлопчик довго прислухався до зниклих уже для слуху матері вібрацій і потім, з виразом цілковитої уваги, торкнув другу клавішу. Провівши після цього рукою по всій

клавіатурі, він потрапив на ноту верхнього регістру. Кожному тонові він давав досить часу, і вони, один по одному колихаючись, тремтіли й завмирили у повітрі. Обличчя сліпого, разом з напруженою увагою, виражало втіху; він, видимо, милувався кожним окремим тоном, і вже в цій чуйній уважності до елементарних звуків, складових частин майбутньої мелодії, виявилися задатки артиста.

Але при цьому здавалося, що сліпий долучав іще якісь особливі властивості до кожного звука: коли з-під його руки вилітала весела й яскрава нота високого регістру, він підіймав пожвавлене обличчя, ніби проводячи вгору цю дзвінку летючу ноту. Навпаки, при густому, ледве чутному і глухому тремтінні баса він нахиляв вухо: йому здавалося, що цей важкий тон мусить неодмінно низько розкотитися над землею, розсипаючись по підлозі й гублячись у далеких кутках.

XI

Дядя Максим ставився до всіх цих музичних експериментів тільки терпимо. Хоч як це дивно, але так ясно виявлені нахили хлопчика породжували в інваліді двоїсте почуття. З одного боку, жагучий потяг до музики свідчив про безперечно властиві хлопчикові музичні здібності, отже, визначав допевна можливе для нього майбутнє. З другого — до цієї свідомості домішувалось в серці старого солдата неясне почуття розчарування.

"Звісно,— міркував Максим,— музика теж велика сила, що дає змогу володіти серцем юрби. Він, сліпий, збиратиме сотні вичепурених фантів та паній, гратиме їм усякі там... вальси та ноктюрни (правду сказати, далі цих "вальсів" і "ноктюрнів" не йшли музичні знання Максима), а вони утиратимуть сльози хусточками. Ех, дідько б його взяв, не того б мені хотілося, та що ж робити! Хлопець сліпий, то нехай же стане в житті тим, чим може. Тільки все ж краще б уже пісня, чи що? Пісня промовляє не до самого слуху, що невиразно розніжується. Вона дає образи, будить думку в голові й мужність у серці".

— Гей, Йохиме,— сказав він одного вечора, входячи слідом за хлопчиком до Йохима.— Кинь ти хоч раз свою свистілку! Це добре хлопчакам на вулиці чи підпаскові в полі, а ти все ж таки дорослий чолов'яга, хоч та дурна Марія й зробила з тебе суще теля. Тьху, аж соромно за тебе, справді! Дівка одвернулася, а ти й розкис. Свистиш, наче перепел у клітці!

Йохим, слухаючи цю довгу орацію роздосадуваного пана, усміхався в темряві з його безпричинного гніву. Тільки згадка про хлопчаків та підпаска трохи розворушила в ньому почуття легкої образи.

— Не скажіть, пане,— заговорив він.— Такої дуди не знайти вам ні в одного пастуха в Україні, не те що у підпаска... То все свистілки, а ця... ви ось послушайте.

Він затулив пальцями всі дірочки і взяв на дудці два тони в октаву, милуючись повним звуком. Максим плюнув.

— Тьху, прости боже! зовсім подурнів парубок! Що мені твоя дуда? Усі вони однакові — і дудки, й баби, з твоєю Марією на додачу. От краще заспівав би ти нам пісні, коли вмієш,— гарної старої пісні.

Максим Яценко, сам малорос, був людина проста з селянами й двірнею. Він часто гримав і лаявся, та якимось необразливо, і тому люди ставились до нього з повагою, але вільно.

— А чого ж? — відказав Йохим на панову пораду.— Співав колись і я не гірш за людей. Тільки, може, й наша мужицька пісня теж вам не до смаку припадає, пане?— шпигонув він злегка співрозмовника.

— Ну, не бреші попустому,— сказав Максим.— Пісня гарна — не дудці пара, коли тільки людина вміє співати як слід. Ось послухаємо, Петрусь, Йохимової пісні. Тільки чи зрозумієш ти, малий?

— А це буде "хлопська" пісня? — спитав хлопчик.— Я розумію "по-хлопському".

Максим зітхнув.

Він був романтик і колись мріяв про нову січ.

— Ех, малий! Це не хлопські пісні... Це пісні сильного, вільного народу. Твої діди по матері співали їх на степах понад Дніпром та понад Дунаєм, і

на Чорному морі... Ну, та ти зрозумієш це коли-небудь, а тепер,— додав він задумано,— боюсь я іншого...

Справді, Максим боявся іншого нерозуміння. Він думав, що яскраві образи пісенного епосу потребують неодмінно зорових уявлень, щоб промовляти до серця. Він боявся, що темна голова дитини неспроможна буде засвоїти мальовничої мови народної поезії. Він забув, що стародавні баяни, що українські кобзарі й бандуристи були здебільшого сліпі. Правда, тяжка доля, каліцтво примушували частенько брати до рук ліру чи бандуру, щоб просити з нею милостини. Та не все ж це були самі старці й ремісники з гугнявими голосами, і не всі вони втратили зір лише під старість. Сліпота застилає видимий світ темною завісою, яка, звичайно, лягає на мозок, утруднюючи й пригнічуючи його роботу, але все ж із спадкових уявлень та з вражень, одержуваних іншими шляхами, мозок творить у темряві свій власний світ, журний, смутний і похмурий, проте не позбавлений своєрідної, невиразної поезії.

XII

Максим з хлопчиком посідали на сіні, а Йохим приліг на свою лавку (ця поза найбільш відповідала його артистичному настроєві) і, подумавши з хвилину, заспівав. Випадково чи чуйним інстинктом він вибрав пісню дуже вдало. Він спинився на історичній картині:

Ой, там на горі та й женці жнуть.

Кожному, хто чув цю прекрасну народну пісню в належному виконанні, напевно, запав у пам'ять її старовинний мотив, високий, протяжний, мовби повитий смутком історичного спогаду. В ній нема подій, кривавих січ і подвигів. Це й не прощання козака з милою, не молодецький набіг, не експедиція на чайках по синьому морю та Дунаю. Це тільки одна хвилинна картина, що спливла вмиль у спогаді українця, як неясна мрія, як уривок із сну про історичне минуле. Серед буденного й сірого сьогоднішнього дня в його уяві встала раптом ця картина, невиразна, туманна, повита тим особливим смутком, яким віє від зниклої вже рідної старовини. Зниклої, але ще не без сліду! Про неї говорять іще високі могили, де лежать козацькі кості, де опівночі запалюються вогні, звідки чути ночами важкий стогін. Про неї говорить і народний переказ, і замовкаюча дедалі більш народна пісня:

Ой, там на горі та й женці жнуть, А попід горою, попід зеленою Козаки йдуть!.. Козаки йдуть!..

На зеленій горі женці жнуть хліб. А попід горою, внизу, йде козаке військо.

Максим Яценко заслухався журної мелодії. В його уяві, викликана чудесним мотивом, що дивовижно зливався із змістом пісні, спливла ця картина, немов освітлена меланхолійним відблиском заходу сонця. На мирних ланах, на горі, беззвучно схиляючись над нивами, видніються постаті женців. А внизу безшумно проходять загони, один по одному, зливаючись з вечірніми тінями долини.

Попереду Дорошенко Веде своє військо, військо запорозьке хорошенько.

І протяжна нота пісні про минуле колишеться, дзвенить і замовкає в повітрі, щоб задзвеніти знову й викликати з сутіні все нові і нові постаті.

XIII

Хлопчик слухав з потьмареним і смутним обличчям. Коли співець співав про гору, на якій жнуть женці, уява зразу ж переносила Петруся на висоту знайомої йому скелі. Він пізнав її тому, що внизу плескотить річка ледве чутними ударами хвилі об камінь. Він уже знає й те, що таке женці, він чує брязкання серпів і шурхіт падаючого колосся.

А коли пісня переходила до того, що діється під горою, уява сліпого слухача зараз же зводила його з вершин у долину...

Дзенькіт серпів стих, але хлопчик знає, що женці там, на горі, що вони лишилися, та їх не чути, бо вони високо, так само високо, як сосни, шум яких він чув, стоячи під скелею. А внизу, понад річкою, лунає частий рівний тупіт кінських копит... Їх багато, від них стоїть неясний гул там, у темряві, під горою. Це "йдуть козаки".

Він знає також, що значить козак. Діда Хведька, що заходить часом до садиби, усі звуть "старим козаком". Він не раз брав Петруся до себе на коліна, гладив його волосся своєю тремтячою рукою. Коли ж хлопчик своїм звичаєм обмацував його обличчя, то відчував під своїми чутливими пальцями глибокі зморшки, великі обвислі вниз вуса, запалі щоки і на щоках старечі сльози. Таких самих козаків уявляв собі хлопчик під протяжні звуки пісні там, унизу, під горою. Вони сидять на конях такі самі, як Хведько, вусаті, такі самі згорблені, такі самі старі. Вони тихо посуваються безформними тінями в темряві і так само, як Хведько, за чимсь плачуть, може того, що і над горою і над долиною стоїть цей сумний, протяглий стогін Йохимової пісні, – пісні про "необачного козачину", що проміняв молоду жінку на похідну ляльку та на бойові знегоди. Максимові досить було одного погляду, щоб зрозуміти, що чуйна натура хлопчика здатна відгукнутися, незважаючи на сліпоту, на поетичні образи пісні.

Розділ третій

I

Завдяки режимові, запровадженому в згоді з планом Максима, сліпий у всьому, де це було можливо, полишений був на власні зусилля, і це дало якнайкращі наслідки. В домі він не здавався зовсім безпорадним, ходив скрізь дуже впевнено, сам прибирав свою кімнату, тримав у певному порядку свої іграшки й речі. Крім того, наскільки це було йому доступно, Максим звертав увагу на фізичні вправи: у хлопчика була своя гімнастика, а на шостому році Максим подарував небожеві невелику й смирну конячку. Мати спершу не могла собі уявити, щоб її сліпа дитина могла їздити верхи, і вона називала братову витівку справжнім божевільям. Та інвалід пустив у діло весь свій вплив, і через два-три місяці хлопчик весело скакав у сідлі поруч Йохима, який командував лише на поворотах.

Отже, сліпота не перешкодила правильному фізичному розвитку, і вплив її на моральний склад дитини було по змозі ослаблено. Для свого віку хлопчик був високий і стрункий; обличчя його було трохи бліде, риси тонкі й виразні. Чорне волосся ще дужче відтіняло білість обличчя, а великі, темні, мало рухливі очі надавали йому своєрідного виразу, що якимось зразу привертало увагу. Легка складка над бровами, звичка трохи подаватися головою вперед і вираз смутку, що часом пробігав якимись хмарками по вродливому обличчю, – оце й усе, чим позначилася сліпота в його зовнішньому вигляді. Його рухи в знайомому місці були впевнені, та все ж помітно було, що природна жвавість придушена і проявляється іноді досить різкими нервовими поривами.

II

Тепер враження слуху остаточно набрали в житті сліпого переважного значення, звукові форми стали головними формами його думки, центром розумової роботи. Він затямлював пісні, вслухаючись в їх чарівні мотиви, знайомився з їх змістом, забарвлюючи його смутком, веселістю чи роздумливістю мелодії. Він ще уважніше ловив голоси навколишньої природи і, зливаючи невиразні відчуття із звичними рідними мотивами, часом вмів узагальнити їх вільною імпровізацією, в якій важко було відрізнити, де кінчається народний, звичний для вуха мотив і де починається особиста творчість. Він і сам не міг відокремити в своїх піснях цих двох елементів: так суцільно злилися в ньому вони обидва. Він швидко заучував усе, що передавала йому мати, яка вчила його грати на фортепіано, але любив також і Йохимову дудку. Фортепіано було багатше, звучніше й повніше, та воно стояло в кімнаті, тоді як дудку можна було брати з собою в поле, і її переливи так неподільно зливалися з тихими зітханнями степу, що іноді Петрусь сам не міг збагнути, чи то вітер навіває здалеку неясні думи, а чи це він сам видобуває їх із своєї сопілки.

Це захоплення музикою стало центром його розумового зросту; воно заповнювало й різноманітило його існування. Максим користувався ним, щоб знайомити хлопчика з історією його країни, і вся вона пройшла перед уявою сліпого, сплетена із звуків. Зацікавлений піснею, він знайомився з її героями, з їх долею, з долею своєї батьківщини. Звідси виник інтерес до

літератури, і на дев'ятому році Максим почав перші уроки. Вмілі уроки Максима (якому довелося вивчити для цього спеціальні способи навчання сліпих) дуже подобалися хлопчикові. Вони вносили в його настрій новий елемент – певність і ясність, що врівноважували невиразні відчуття музики.

Отже, день хлопчика був заповнений, не можна було поскаржитися, що він мало дістає вражень. Здавалося, він жив повним життям, наскільки це можливо для дитини. Здавалось також, що він не усвідомлює й своєї сліпоти.

А тимчасом якийсь дивний, недитячий смуток все-таки прозирав у його характері. Максим пояснив це відсутністю дитячого оточення і намагався надолужити цю відсутність.

Сільські хлоп'ята, яких кликали в садибу, трималися відлюдкувато і не могли вільно розгулятися. Крім незвичної обстановки, їх чимало бентежила й сліпота "панича". Вони лякливо поглядали на нього і, збившись вкупу, мовчали або несміливо перешіптувалися один з одним. Коли ж дітей лишали самих у саду чи в полі, вони ставали сміливіші й затівали ігри, та при цьому бувало все так, що сліпий якось лишався осторонь і сумно прислухався до веселої метушні товаришів.

Часом Йохим збирав дітей навколо себе вкупу і починав розповідати їм веселі приказки та казки. Сільські діти, чудово знайомі і з дурним хохляцьким чортом, і з хитрячками-відьмами, поповнювали ці оповідання з власного запасу, і взагалі ці розмови проходили дуже жваво. Сліпий слухав їх з великою увагою й цікавістю, проте сам сміявся рідко. Видимо, гумор живої мови багато чим лишався недоступним для нього, та й не дивно: він не міг бачити ні лукавих вогників в очах оповідача, ні сміхотливих зморщок, ні посмикування довгими вусами.

III

Незадовго перед описуваним часом у невеликому сусідньому маєтку змінився посесор⁵. Замість попереднього, неспокійного сусіда, у якого навіть з мовчазним паном Попельським вийшов позов за якийсь спаш, тепер у недалекій садибі оселився старий Яскульський з дружиною. Дарма що подружжю було вкупі не менше ста років, вони одружились нещодавно, бо пан Якуб довго не міг збити потрібної на оренду суми і тому поневірявся в ролі "економа" по чужих людях, а пані Агнешка, дожидаючи щасливої хвилини, жила за почесну "покоювку" у графині Потоцької.

...